

Værenemhed, at jeg ikke kan andet end komplimentere ærede tidligere Meningsfæller for, at de efter — for kun et Par Maaneder siden — at have været Genstand for de kraftigste Pntringer af denne Art, nu selv med en Mundrethed, man virkelig ikke kan andet end anerkende, gentage de selv samme Ting, som de selv før have maattet døje. Men Sagen er jo den, at den ny Tid skal kendes gennem sit Arbejde. Det var jo saa, at det overhovedet ikke var muligt for Alvor at tage Reformarbejdet op ud over det, som jeg erkender, ret betydelige Reformarbejde, der er gennemført for et Par Aar siden, under den gamle Tilstand — jeg tror det i alt Fald absolut ikke. En af Grundene pegede saa vel det ærede Medlem fra Røge som det ærede Medlem fra Ringkjøbing paa, nemlig den, at man da møder Bengespørgsmaalet overalt. Statskassen er tom, hvor skulle vi saa Pengene fra? Jeg spørger disse ærede Medlemmer, om de tro, det er muligt at fremme en eneste af de betydelige Reforme, som under denne Forhandling ere nævnte, under det System, som vi levede under før den 1ste April 1894. Vilde de Herrer have været med til at bevilge noget i Retning af Formue- og Indkomstskat o. s. v.? Jeg skulde tage meget fejl, om ikke saa vel de Herrer som vi under det tidligere System, der raadede før 1ste April 1894, mente at man overhovedet maatte holde sig tilbage fra at bevilge ny Skatter, idet vi ikke vare sikre paa disse Skatters Anvendelse. Først naar dette Ting igen har den forfatningsmæssige Medbestemmelsesret over de finansielle Forhold, som Grundloven hjemler det, kan der være Tale om at stille saadanne ny Indtægtskilder til Raadighed, som ere nødvendige for at fremme de mere vidtgaende og gennemgribende Reforme. Det ærede Medlem fra Ringkjøbing sagde, at det hele Arbejde skulde ske paa har Bund, man maatte for Guds Skyld ikke gøre som de moderate, det forhandlende Venstre — under ingen Omstændigheder. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at den Arbejdsmaade, vi have fulgt, kan have sine Skavanker som alt menneskeligt. Men jeg vil dog finde god Grund til at lykønske det ærede Medlem og hans Partifæller, hvis de kunne opnaa lige saa gode Resultater under de langt bedre Forhold, der nu frembyde sig, som dem, det forhandlende Venstre har opnaaet under de vanskelige, næsten umulige Forhold i Perioden 1890—92. Det synes ikke at tale saa meget for den anvendte Arbejdsmetodes Ubrugbarhed. Men naturligvis kan der arbejdes paa en anden Maade nu, og navnlig erkender jeg, at dette Arbejde

kan udføres med Offentlighedens Bys mere over sig end under de forvaskede Forhold, der vare tidligere, og som nødvendigvis maatte paavirke Arbejdet. Her fremkommer altsaa Spørgsmaalet om de private Forhandlinger. Jeg fik det Indtryk, at ikke alene det ærede Medlem fra Ringkjøbing men ogsaa det ærede Medlem fra Røge ansaa private Forhandlinger som noget, der var af det onde. Nu spørger jeg ærede Medlemmer, om der nogen Sinde har været en Periode enten i dette eller andre Landes Forfatningshistorie, hvor man ikke har søgt private Forhandlinger, hvor man ikke har søgt at finde blandt sine Modstandere, blandt dem, der stode nærmere eller fjernere fra ens Parti, Mænd, med hvem man kunde komme overens om dette eller hint? For at saa at vide, hvad ens Modstandere mene, hvor langt de ville række sig, hvad de ville indrømme fra den ene eller den anden Side, ere private Forhandlinger absolut uundgaelige, og de ere altid blevne førte. Det vil sige, de ere den nødvendige Betingelse, hvis man da ikke vil gibe Afspald paa at naa et Resultat. Derfor forbausede det mig ikke saa meget, at det ærede Medlem fra Ringkjøbing fremkom med disse Pntringer som, at det ærede Medlem fra Røge gjorde det. Thi det ved jeg, at man kan sige om det ærede Medlem fra Ringkjøbing — stont jeg tror, at han har gode Egenstaber, som maaste ogsaa i Tiden kunne gøre sig gældende i det politiske Liv — at hans Politik har været kemist ren for al Stræben efter at opnaa praktiske Resultater. Derfor er der heller ikke for ham Grund til at gribe til saadanne Midler. Hvad derimod det ærede Medlem fra Røge angaar, saa har han hørt til en Gruppe, der har villet opnaa Resultater, og jeg erindrer ikke, at det ærede Medlem, den Gang vi arbejdede sammen, nogen Sinde protesterede mod saadanne Midler.

Saa sagde det ærede Medlem fra Ringkjøbing, at der fremfor alt ikke maatte finde nogen Alliancepolitik Sted, det var det frygteligste af alt. Venstre, som han jo kalder sit Parti alene, med Udelukkelse af os andre, skulde ganske vist føre en Reformpolitik — jeg forstod ham, som om den skulde vente til efter Valgene; i denne Samling skulde den endnu være Kontrabande — men den skulde være fri for alt, hvad der hedder Alliance. Det skulde altsaa være en Politik, hvor Venstre alene fremsførte det, Partiet ansaa for Ret, og søgte at vinde en saa stor Stemning derfor i Befolkningen, som det var muligt. Saa vidt jeg husker, brugte det ærede Medlem det Udtryk, at man skulde stræbe at vinde Flertal for disse